

به نام آن که جان را فکرت آموخت چراغ دل به نورِ جان برافروخت

سخن خود را آغاز میکنم به نام آنکه به جان آدمی تفکر و خردورزی را آموخت و دل را که مانند چراغی است با وجود جان که همانند نوری است برافروخته گردانید

زفضلش هر دو عالم ، گشت روشن زفیضش خاکِ آدم ، گشت گلشن

به واسطه بخشش بیکران خداوند هر دو عالم روشن و منور شد و به واسطه فوران رحمت خداوند خاک سازنده آدم تبدیل به گلشن و باغ گشت (منظور محل تجلی و ظهور پیامبران شد)

جهان، جمله ، فروغِ نورِ حق ، دان حق اندر وی زپیدایی است پنهان

جهان و هرچه در آن وجود دارد همگی فروغی از نور حق تعالی است بدان که خداوند با این همه نشانه های آفرینش از دید مردم پنهان است

خرد را نیست تابِ نورِ آن روی بُرو از بهرِ او ، چشمِ دگر جوی

خرد و عقل آدمی توان و قدرت دیدن روی حضرت حق تعالی را ندارد پس باید برای دیدن چهره ی خداوند به دنبال وسیله یا چشم دیگری گشت

در او هرچه بگفتند از کم و بیش نشانی داده اند از دیده ی خویش

در مورد خداوند چه کم و چه زیاد هر چه گفتند تنها نشان و آدرسی است از آنچه با چشم خود دیده اند

به نزدِ آن که جانش در تجلی است همه عالم ، کتابِ حق تعالی است

در نزد کسی که جانش محل ظهور اسماءالله گشته است تمام این جهان و آنچه در آن وجود دارد کتاب خداوند است

گلشن راز، شیخ محمود شبستری

